

Parlament de la presidenta del Consell Social

Acte de graduació 2006 de la UPF

Avui és un dia important per a cadascun de vosaltres; és un dia simbòlic, en el qual podem dir que tanqueu una etapa i n'obriu una de nova. Tanqueu una porta i teniu davant vostre una altra que cal obrir. Per tant, és una bona ocasió per reflexionar sobre tot el que ara queda enrere.

Fa uns anys va arribar a la Universitat Pompeu Fabra amb la il·lusió de trobar quelcom nou i bo per a les vostres vides. Teníeu unes expectatives més o menys concretes, segons els casos, i ara és un bon moment per pensar i preguntar-vos: què he aconseguit? Tot allò que esperava, ho he trobat? Hi ha correspondència entre la meva expectativa inicial i la realitat? He triat la professió que realment m'escau? M'ho he passat bé? He gaudit estudiant? He fet molts amics? Tot allò que he après, em serà d'utilitat?

Ara, però, comença l'hora de la veritat. La nova etapa de la vostra vida professional, de la vostra futura feina.

Molts de vosaltres ja porteu uns mesos en el món del treball, altres esteu en el moment de cercar i elegir. En tot cas, tots teniu clar que tot plegat serà diferent. Esteu davant la nova porta a obrir i sentiu la inquietud i la por de trobar quelcom desconegut.

Com ho podeu abordar? Permeteu-me alguns consells fruit d'una experiència força llarga.

Per començar, crec que cal que escolliu bé la vostra feina. Sempre és millor no precipitar-se; és bo pensar, comparar, dubtar, encara que finalment s'ha de saber escollir i decidir.

En el moment de prendre la decisió penseu que treballar és acceptar un contracte amb una empresa, un despatx professional, una organització pública o un projecte, segons els casos. El contracte és un acord amb un altre i, en concret, amb la persona que ostenta la representació del que us dóna el treball. I com en tots els acords, cal que estiguin clars els interessos i les expectatives de les dues parts. Per tant, no tingueu por a preguntar

què esperen de vosaltres; no dubteu a demanar que us defineixin bé la vostra feina, quin serà el vostre lloc i que us expliquin clarament què fa l'empresa o organització, a més, naturalment, dels aspectes més comuns com el sou, l'horari, les vacances... **El contracte no és una mera formalitat.**

Assegureu-vos que heu escollit allò que us agrada. Perquè tal com llegia fa pocs dies en una revista de gestió: "Poques persones s'adonen que si tenen l'ocupació adequada, aquesta deixa de ser un treball i es converteix en un joc. El secret està a trobar quelcom que t'apassioni i dedicar-li la teva vida. No farà necessàriament que guanyis una fortuna però et farà feliç". L'autor és l'anglès Charles Handy, que ha dedicat la seva vida a aconsellar, amb saviesa i sentit de l'humor, els gestors d'empreses i d'affers públics.

Personalment, crec que el secret de la meva vida ha estat fer el que realment m'agrada: SER ECONOMISTA. Ho he posat davant de la seguretat, del treball per a tota la vida... Per això, he canviat sovint de lloc, he acceptat nous reptes i he gaudit en cada canvi i en cada etapa. Sempre he après molt i he enriquit la meva vida.

Però tornant a vosaltres, també us vull dir que des del primer dia heu de tenir en compte que formareu part d'un equip i que tindreu un cap. A la Universitat teniu professors (en alguns casos tutors) i companys, però la valoració de la vostra feina és personal, individual. A l'empresa no et valoren només per la teva feina: valoren el conjunt, l'equip i els resultats. No posen nota i no us donaran moltes oportunitats, perquè no hi ha cinquena convocatòria.

Penseu que us valoraran pels vostres coneixements però també per la vostra capacitat per no crear problemes i oferir solucions; us valoraran per les vostres aptituds i actituds. Una coneguda empresa multinacional una vegada va posar un anunci en què es llegia: *NO CONTRACTEM CONEIXEMENTS, CONTRACTEM ACTITUDS!*

Vosaltres sou universitaris i, en aquest cas, els coneixements es donen per suposats. El vostre valor diferencial serà la vostra capacitat per aprendre, per estar sempre al dia, per tenir una ment ordenada, per treballar amb mètode, per saber convertir l'experiència en coneixement i per saber liderar equips quan arribi el moment del vostre progrés i

desenvolupament personal. De tota manera, penseu també que ser universitari no és ser millor (cal saber fugir sempre de la temptació que “*se’ns pugin els fums al cap*”).

Avui no us acomiadeu de la Universitat; no hauríeu de dir-li “Adéu”. Personalment us recomano que hi continueu vinculats fent vostra alguna de les idees que han expressat persones que intervenen al vídeo que acabeu de veure al principi de l’acte i que ens deien: “Crec que sóc genèticament Pompeu” o “Em deixo una part de mi a la Pompeu”. No cal que abandoneu per sempre aquesta part.

Per això us recomano que valoreu la possibilitat de formar part de l’Associació d’Antics Alumnes de la UPF, que avui també ens acompanya en aquest acte. A través seu ens podeu ajudar a conèixer millor què esperen els “ocupadors” de la Universitat i a millorar el nostre entorn amb la societat que ens envolta.

Per acabar, només em resta felicitar-vos i desitjar-vos molta sort i èxit personal i professional.

I recordeu que, com deia Aristòtil, “*La intel·ligència consisteix no només en el coneixement, sinó també en la destresa d’aplicar els coneixements a la pràctica*”.

Moltes gràcies!

Mercè Sala

Presidenta del Consell Social de la UPF

16-12-2006